

Třeštíková kniha by možná potěšila i pánaboha

Chceš-li rozesmát pánaboha, svěť se mu se svými plány, prohlásil Woody Allen. První část lehce cynického bonmotu použil Michael Třeštík jako název pro svůj význam rodinné historie. A napsal knihu plnou půvabu a vtipu, přestože situace a zážitky, které zachycuje, jsou leckdy spíš k pláči a někdy vysloveně tragické.

Třeba hned prožitky z první světové války, zaznamenané v deníku autorova otce, hudebního skladatele Vladimíra, jimiž kniha *Chceš-li rozesmát pánaboha* začíná. Otfesený mladý muž – pozdější legionář – až dožívá marným voláním po vzdálené mamince při setkání s bezcitností a bezúčelností masového zabíjení.

Glosa: kniha

85 %

A dějiny jdou dál. Třeštíková kniha je přitažlivá nejen vyprávěním o jedné rodině, ale i plastickým popisem osobností, s nimiž se Třeštíkoví stýkali. Figuruje tu kdekdo, od Rafaela Kubelíka přes Jaroslava Seiferta nebo Františka Halase, ctitele krásné autorovy matky Libuše, třeba po Václava Černého, Petra Zenkla a Miladu Horákovou. Třeštík si při jejich líčení občas nebere příliš servítky, přistupuje k nim se stejnou milou ironií, jakou poctívá otce a matku.

Lehkým perem a schopností vhodně kombinovat vlastní text s rodičovskými vzpomínkami či dopisy vytvořil docela těžkou knihu. Vůbec ne těžkou na čtení, naopak, ale svým významem. Memoárová literatura je dnes v módě; pokud by byla pokaždé tak kvalitní jako *Chceš-li rozesmát pánaboha*, lze ji jen vítat.

Alena Slezáková